

Henrik Ibsen

Πέερ Ζυντ (Peer Gynt) [απόσπασμα: «Ο θάνατος της Αάσης»]

Μετάφραση: ***

Εικονογραφημένη Εστία

αρ. φ. 23, 4 Ιουνίου 1895, σ. 182-183

δέν το θυμάσαι, μητέρα; τὸ ἀλογό μας!

ΛΑΣΗ. — Καί λές νά το ξέχασα, παιδί μου; Δέν ἐπέριναμε τὴ γάτα, τὴ Λιλίνα, καί δέν την ἐβάζαμε ἐπάνω σέ μιὰ κερρίκλα;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Βουά καί λαγκάδικα ἐπερνούσαμε καί στό παλάτι πού εἶνε στό βασίλειμα τοῦ φεγγαριού καί στήν ἀνατολή τοῦ ἡλίου, στό παλάτι τῆς Σόριας-Μόρικας ἐπηγαίναμε. Ἐνα ραβδί κρατῶσες στό χέρι γιά κματσάκι.

ΛΑΣΗ. — Ἐγὼ ἐκαθόμουν μπροστά.

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ναι, ναι! Ἄφρινες κάτω τὰ χαλινάρια καί γούριζες, σά νά ταξιθεύαμε στ' ἀλήθεια, καί μ' ἐρωτῶσες ἄν ἐκρύβονα. Ὁ Θεός νά σοῦ το πληρώσῃ, καλή γερόντισσα, εἶχες χρυσὴ κερρίκλα. — Μά γιατί ἀκαστενάζεις;

ΛΑΣΗ. — Μοῦ πονεῖ ἡ ράχη. Τὸ σανίδι εἶνε τόσο σκληρό!

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ἐκπλώσσω καλά... Θά σε βοηθήσω ἐγώ. Νά, τόρα δέν αἰσθάνεσαι μιλκκά;

ΛΑΣΗ (ἀνήσυχη). — Ὅχι, Πίερ, θέλω νά φύγω...

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Νά φύγῃς;

ΛΑΣΗ. — Ναι, νά φύγω; αὐτὸ μονάχα πῶθω.

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Καλὲ χωρατεύεις! Ἐλα, σκεπάσου καλά. Γιά στάσου νά καθήσω στὰ πόδια τοῦ κρεβατιού. Λαμπρά! Καί τόρα θά περάσῃ ἡ βραδυὰ μας μὲ χίλιες κρουβίντες χωρὶς νά το καταλαβούμε.

ΛΑΣΗ. — Δός μου καλλίτερα τὴ Σύνοψη. Ἡ ψυχὴ μου εἶνε τόσο ἀνήσυχη!

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Εἰς τὸ παλάτι τῆς Σόριας-Μόρικας ὁ βασιλεὺς καί ἡ βασίλισσα δίνουν μεγάλη χερρὸ. Καθῆσε ἡσυχῇ στό ἐλκυθρό σου. Θά σε πάγω ἴσια ἐκεῖ-κάτω.

ΛΑΣΗ. — Μά, χρυσὴ μου Πίερ, εἶμαι προσκαλεσμένη;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ναι, εἰμαστε καί σὶ δυό.

(Προβιάλλει διὰ σκηνίου τὸ κάθισμα, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον κοιμᾶται ἡ γάτα, λαμβάνει εἰς τὴν χεῖρα ραβδίον καί κάθηται ἔμπρός, εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς κλίνης). Ὅπαλά! Ἐμπρός, δρόμο, Βορειά, ἀλογάκι μου μαῦρο. Μητερουλά μου, δέν πιστεύω νά κρυθῆς; Καλά... Βλέπεις τί ὥρακι πού πηγαίνουμε; Ὅ, τι πῆς ἀξίζει αὐτός ὁ Βορειά.

ΛΑΣΗ. — Καλέ μου Πίερ, τ' εἶν' αὐτὸ πού κτυπᾷ ἔτσι;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ἀκούς; Εἶνε τὰ κρουδονάκια τοῦ ἀμαξιοῦ μας, μητέρα.

ΛΑΣΗ. — Ὁ, τί κρότος ὑπόκωφος τόρα!

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ἀκούς; Αὐτὴ τὴ στιγμή μὴ περνοῦμε ἕνα κὸλπο πηγωμένο.

ΛΑΣΗ. — Ἄ, φοβόμυ. Ἀκούγω καὶ στενάγματτα, καὶ ἀγκομαχητὰ παράξενα, ἄγρια... τί εἶνε;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Τίποτα, τὰ ἔλατα κἀνουν ἔτσι ἐκεῖ κάτω στὸν ξερόκαμπο. Καθῶ ἡσυχᾷ.

ΛΑΣΗ. — Τ' εἶν' ἐκεῖνα τὰ φῶτα πού λαμπροκοποῦν ἀπὸ μακριά;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Τὰ περάθουρα καί σὶ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΛΑΣΗΣ

(Ἀπὸ τὸν « Πίερ Ζύντ » τοῦ Ἰφεν)

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ (καθήμενος εἰς τὸ χεῖλος τῆς κλίνης). — Ὅχι, ἄφησε. Ἐμεῖς ἰδῶ τόρα θά μιλήσουμε σὶ δυό μας, θά κρουβεντάσουμε γιά ἕνα σωρὸ πράγματτα, θά ξεχάσουμε κάθε πίκρα καί κάθε βασάνο, ὅ, τι πληγώνει τὴν ψυχὴ, ὅ, τι ματόνει τὴν κερρίκλα... Διψᾷ; Θέλεις νά σου φέρω τίποτα νά πιῆς; Δέν μπορείς τόρα νά ξεπλωθῆς καλά, ὀλωροῦόλου; Τὸ κρεβάτι εἶνε κοντό. Γιά νά ἰδῶ... μπᾶ! καλὴ δέν εἶνε τὸ ἴδιο κρεβάτι πού κοιμώμουν ὅταν ἦμουν μικρός; Θυμάσαι τότες πῶς ἐκθύουσαν καί σὺ κοντὰ μου καί μ' ἐσκέπαζες ζεστά καί μοῦ ἔλεγες τρυφεροῦδικο λογιῶν τῶν λογιῶν;

ΛΑΣΗ. — Ναι, θυμάσαι; Ἐπικίζαμε τὸ ἐλκυθρο, στὸν ἴδιο καιρὸ πού ὁ πατέρας σου εἶλατε σὶ ταξεῖδο. Ἀμαξί μας ἦταν τὸ κρεβάτι καί κὸλπος πηγωμένος τὸ πάτωμα.

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ναι, μὰ τὸ καλλίτερο

πόρτες τοῦ παλατιοῦ. Ἄκουσ πῶς χορεύουν;
 ΛΑΣΗ. — Ναί.

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Στὴν πόρτα στέκεται ὁ Ἄης-Πέτρος καὶ σε προσκαλεῖ νὰ μπῆς μέσα.

ΛΑΣΗ. — Καὶ μὰς χαιρετᾷ;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ναί· εἶνε γαρύμενος, γέλοτος καὶ κερὰ γλυκὸ-γλυκὸ κρασί.

ΛΑΣΗ. — Κρασί; ἔχει καὶ μπουρέκια;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ἄλλο τίποτε. Μία πιὰτα τόση μεγάλη, ἀπὸ τὰ πειὸ καλὰ πὺ ὑπάρχουν. Νὰ καὶ ἡ μακαρίτισσα ἡ παπαδικά σου βγαλεῖ καφεὶ καὶ γλυκὸ.

ΛΑΣΗ. — ὦ, τί χαρὰ! Καὶ θὰ ἐρχόμαστε μαζί συχὰ;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ὅσο συχὰ θέλῃς. Εἶνε τόσο εὐκολο!

ΛΑΣΗ. — ὦ Πίερ, σὲ τί ξεφάντωμα μὲ φέρνεις!

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ (κροταλίζων τὸ μαστίγιόν του). — Ὅπλα! Ἐμπρός, δρόμο, Βορειᾶ, ἀλογάκι μου μαῦρο!

ΛΑΣΗ. — Πίερ, πηγαίνουμε καλὰ; Μὴν ἐχάσαμε τὸ δρόμο;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ (κτυπᾷ καὶ πάλιν τὸ μαστίγιον). — Μὴ φοβᾶσαι. Ὁ δρόμος αὐτός θὰ μὰς βγάλῃ ἴσα στὴν πόρτα.

ΛΑΣΗ. — Ἄχ, πῶς μὲ κουράζει αὐτὸ τὸ ταξειδο!

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Νὰ τὸ παλάτι. Σὲ μιά στιγμή ἐφθάσαμε.

ΛΑΣΗ. — Θέλω νὰ ξαπλώθω, νὰ κλείσω τὰ μάτια καὶ νὰ σ' ἀφήσω νὰ με πᾶς ὅπου θέλῃς, παιδί μου.

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Δρόμο, Βορειᾶ φτερωτέ μου! Κόσμος καὶ κόσμος στὸ παλάτι. Ὅλοι ἔρμουν στὴν πόρτα μὲ φωνές. Νὰ, τώρα ἐρχεται ὁ Πίερ Ζύντ μὲ τὴν μητέρα του. Τί μὰς λές, κύριε Ἄη-Πέτρο; Ἡ μητέρα μου δὲν θὰ μπῆ μέσα; Μοῦ φαίνεται πῶς πρέπει νὰ ψάξῃς πολὺν καιρὸ γιὰ νὰ βρῆς μιὰ τέτοια καλὴ καὶ ἀξία γυναίκα! Ὅσο γιὰ τὸν ἑκυτό μου, δὲ μιλῶ· ἐγὼ μπορῶ καὶ νὰ γυρίσω στὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ. Ἄν θέλῃς νὰ με κεράσῃς λιγάκι νὰ πιῶ, θὰ το δεχθῶ καὶ θὰ σοῦ το χρωστάω· ἂν δὲν θέλῃς, πάλι εὐχαριστημένος θὰ φύγω. Ἐμεταχειρίστηκα λιγάκι τὴν μητέρα μου σὰν κόττα, γιὰτὶ ἐκακάρειε καὶ ἐκλωσσολογοῦσε. Μ' αὐτὸ δὲν σημαίνει· θέλω νὰ τὴν ἐκτιμᾶτε καὶ νὰ τὴν σέβεσθε καὶ νὰ τὴν περιποιηθῆτε ὅπως τῆς πρέπει. Ἀπὸ κανένα μέρος τοῦ κόσμου σήμερον δὲν θὰ σὰς ἐλθῇ ἄνθρωπος ποῦ νὰξίξῃ σὰν κ' αὐτή. ὦ, ὦ, νὰ καὶ ὁ Πατέρας ὁ Θεός! Ἄη-Πέτρο, κάμε τὸ χρεὶς σου. (Μὲ βαρεῖαν προσποιητὴν φωνήν) « Ἄφῃσε πια τὰ καμώματα! ἡ γρηὰ Ἄκοθὴ θὰ ἐμθεῖ εὐλεύθερα! (Ἐκρήγνυται εἰς γέλωτα καὶ στρέφεται πρὸς τὴν μητέρα του) Βλέπεις; δὲν σοῦ το ἔλεγα; Τὰ γύρισα τώρα μιὰ χαρὰ. (Ἀνησύχως) Μὰ γιὰτὶ κυττάζεις ἔτσι, μὲ μάτια ἀκίνητα καὶ γουρλωμένα; Μητέρα, τὰ ἔχασες, δὲν εἶσαι στὰ συγκαλὰ σου; (Πηγαίνει πρὸς τὸ μέρος τῆς κλίνης). Δὲν κάνεις καλὰ νὰ εἶσαι ἔτσι τεν-

τωμένη καὶ νὰ γουρλώνῃς τὰ μάτια! Μίλησε, μητέρα· εἶμαι ἐγὼ, τὸ παιδί σου. (Ψηλαφεῖ μετὰ προσοχῆς τὸ μέτωπόν της καὶ τὰς χεῖρας· ρίπτει κατόπι τὸ σχοινίον ἐπάνω εἰς τὸ κάθισμα καὶ λέγει χαμηλοφώνως) Ἄ παιδί, αὐτὸ ἦταν! — Μπορεῖς νὰναπαυθῆς ἀξίολογα τώρα, Βορειᾶ μου, γιὰτὶ τὸ ταξειδοί μὰς ἐτελείωσα. (Τῇ κλείει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ κόπτει ἐπάνω της) Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλες τὶς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου καὶ γιὰ τὸ ξύλο ποῦ ἔφαγα καὶ γιὰ τὶς χαρὰς ποῦ ἔδοκίμασα μαζί σου στὰ παιδικὰ μου χρόνια, μητέρα! Τώρα ὁμως πρέπει νὰ μ' εὐχαριστήσῃς καὶ σύ. (Ἐγγίζει μὲ τὴν παρειὰν τὸ στόμα τῆς μητρός του) Ἐτσι! ἦταν γιὰ τὴν πληρωμὴ τοῦ ἀμαξιοῦ.